

[Krag.]

betale. Fagforeningen, de borgerlige Rettigheder kan man gengive den, der er kommet i den ulykkelige Situation, og lad ham blot faa sin Indflydelse paa Kommunens Styre, thi det har jo ved tidligere kommunale Valg lydt saaledes, at skyldig Skat kan man godt se bort fra, naar blot det sidste Kvartal bliver betalt. Socialministeren fortsatte i sin Redegørelse for Pressen med at meddele, at naar hele denne Sag om Refusion af udlagt Fagforeningskontingent var endt i Socialministeriet, var Grunden den, at Opholdskommunen havde glemt at indhente Forsørgelseskommunens Samtykke. Ja, det er netop Sagen, og Ministeren føjede til efter det vedkommende Blads Referat: et saadant Samtykke anses det nemlig for nødvendigt at indhente, hvis Opholdskommunen vil være sikker paa Refusion. Nu havde Opholdskommunen ikke indhentet Forsørgelseskommunens Tilladelse, med andre Ord Forsørgelseskommunen var ogsaa efter Socialministerens Opfattelse den Dag, han redegjorde for Sagen overfor Pressen, i sin gode Ret til at nægte. Jeg spørger saa: hvorfor resolverede den højtærede Socialminister da, som han gjorde? Jeg vil sige, at Konsekvenserne af en saadan Politik jo i Virkeligheden er økonomisk ganske uoverskuelige. Det forekommer mig at være af ikke ringe Interesse at faa Klarhed over, hvad det er for Kommuner, der her er Tale om, og hvad det er for et Amt, og jeg haaber, at den højtærede Socialminister vil give det høje Ting Oplysning herom. Jeg vil om hele dette Forhold sige, at hvis Kommunerne vil hjælpe her, saa maa det være i ganske isolerede, enkeltstaaende Tilfælde paa Grundlag af en virkelig omhyggelig Undersøgelse af alle de særlige Omstændigheder, som kan tale for Hjælpen, og den maa ydes paa den bevilgende Kommunes egen Bekostning. Med andre Ord, skal der hjælpes, maa det være gennem Hjelpekassen, men det bør være en enestaaende Undtagelse, at dette sker, thi de offentlige Kasser maa ikke blive legaliserede Kontingentbetalere til de private Fagforbunds Krigskasser.

Det samme Forhold, som er bestemmende for stor Stigning af Fattighjælpen, genfinder man ogsaa her og dér i Forvaltningen af Hjelpekassen. Jeg har tidligere gjort Rede herfor og skal nævne et Eksempel, som jeg i den seneste Tid har faaet Kendskab til. Der er ved Indkaldelserne til Efteraarsmanøvrerne til Hjelpekassen i Aarhus indgaaet 8 Skemaer fra unge Mænd, som søgte Hjælp, ogsaa til Husleje. De

havde alle fast Plads i Arbejdernes Produktionsforening med en Ugeløn af 65 Kr. 50 Ø. og havde været ansat uafbrudt i 9 Aar, den ene af dem var dog ansat paa tilsvarende Vilkaar — og var sandsynligvis endnu bedre lønnet end de andre — hos Otto Mønsted. De havde altsaa i hele denne lange Periode haft deres faste Arbejde og skulde nu ind til Efteraarsmanøvrerne i 28 Dage, og saa søger de Huslejahjælp og Hjælp til Familiens Underhold i den Tid. Nu var Socialdemokraterne i Aarhus Hjelpekasse dog uenige om denne Sag; der var to Socialdemokrater, som sammen med det radikale Medlem og Venstres og de konservative Medlemmer fandt, at dette var dog lidt for galt. Men det socialdemokratiske Flertal ræsonnerede saaledes, at „naar Lovene er saa daarlige her i Landet, at man kan tage Folk fra deres Arbejde til saadan nogle Narrestreger“, saa skal virkelig det offentlige betale. Ja, det ærede Medlem Hr. Mads Larsen ler, og det lyder jo ogsaa ganske grinagtigt, det skal jeg indrømme, men det er desværre i allerhøjeste Grad utilbørligt og ansvarsløst, og Følgen blev altsaa den, at den ansøgte Hjælp blev bevilget. Mindretallet i Hjelpekassebestyrelsen ønskede hele Sagen udsat en Uge, for at man kunde faa oplyst, hvorledes vedkommende Klienters økonomiske Forhold virkelig var; det var nemlig ikke undersøgt; man ønskede at faa Rede paa, om disse Folk maaske under deres Indkaldelse efter at have været ansat i mange Aar i den paagældende Virksomhed f. Eks. fik halv Gage, men det blev der ikke givet Tid til at foretage nogen Undersøgelse af. Sagen gik til Byraadet i Aarhus, der fandt en Drøftelse Sted; jeg har set det omtalt i Aarhus-Pressen; man tog Sagen til Efterretning, og derefter henlagdes den. Nu vil jeg spørge, finder den højtærede Socialminister ikke Anledning til her, hvor vi har et konkret Eksempel at holde os til, at forlange hele dette Forhold nærmere undersøgt? Jeg synes, der var al Anledning dertil.

I øvrigt vil jeg sige, at i den Del af den sociale Lovgivningsreform, som den højtærede Socialminister fremsatte i forrige Samling, var ikke at øjne synderlig Simplifikation med Hensyn til Administration, og den Ændring af Refusionsordningen, som fandtes i dette Forslag, var efter min Mening af den Beskaffenhed, at den ikke uden meget væsentlige og dybtgaaende Ændringer bør blive til Lov. Indenfor Systemet bør der ydes Plads for Hjælp til Selvhjælp, thi det vil i den kom-